

בה"י
קונטרס
ג ברות קודש

דברי אלוקים חיים
שזכינו לשמוע מפ"ק
כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
ברעוא דרעוין
ובסעודתא דדוד מלכא משיחא
פרשת פקודי
יו"ל בשנת תשע"ו

המאור
שבחורה

יו"ל ע"י
מכון המאור שבתורה
שע"י מוסדות טאלנא
עיה"ק ירושלים תובב"א

בה"י דברות סעודה ג' פקודי תשע"א קודש א

פתח הרצ ואמר:

כתיב צפרשתן (ל, א) 'וירקעו את פחי הזהב וקלץ פתילם לעשות צתוך התכלת וצתוך הארגמן וצתוך תולעת השני וצתוך השש מעשה חשצ'.

והנה פסוק זה המפרש כילד עשו את חוטי הזהב, היה לריך לכאורה להיכתב צפרשת ויקהל, שם מפורש אופן עשיית כלי המשכן וצגדי כהונה, ולא צפרשה זו שלא נתפרש זה כלל אופן עשיית הכלים רק מניינס ומקום הינוחס.

וכבר נתקשה זה הרמז"ן וכתב צזה"ל 'לא הוסיף בכל מלאכת הקדש לפרש דרך האומנות איך נעשה, זולתי זכאן, ויתכן שסיפר זכאן המחשבה שחדשו צחוטי הזהב, כי היה תמה צעיניהם להיות זהב טווי ושזר כאשר יעשו צלמר ופשתים, כי לא נשמע עד היום ההוא לעשות כן, וצללאל צרוז חכמתו עשה פעם ראשונה צעולם פתילי זהב'.

ועדיין ל"ע כי לו יהי כדברי הרמז"ן, שהיה זה דצר חידוש לעשות חוטים מן הזהב, אך עדיין תמיהתנו צמקומה עומדת, שגם דצר חידוש זה היה לריך להיכתב צמקומו, צפרשה שזה נתצארו אופן עשיית הכלים, ולא צפרשתן.

ואפשר לומר, על פי דברי השפתי לדיק שכתב

על הפסוק דידן 'וירקעו את פחי הזהב' (אות ה), צהאי ליסנא 'יש לומר שמרמז שהמעופלים צזהב ישפילו עלמן ציותר, ולכך פחי זהב – אותן שנפחו ומרגישין צעלמן מעלת עשירות, כמו שעשו שם פתילים דקים שיוכל להיצטל צתוך תכלת וארגמן, כמו שמלינו (ירושלמי צרכות א, ה) צמלך, משהוא כורע צתחילת התפילה לא קס עד סופו, שלריך הכנעה יותר'. עכלה"ק

והנה כל עיקר תכלית כוונת המשכן היתה השראת השכינה צתוך צני ישראל, וכמו שנאמר (שמות כב, ח) 'ועשו לי מקדש ושכנתי צתוכס', וכמו שאלמרו צפרשתן (ל, א) 'משכן העדות', וכתב רשיז"ל צזה"ל 'משכן העדת – עדות לישראל שויתר להם הקדוש צרוך הוא על מעשה העגל, שהרי השרה שכינתו ציניהס'.

והרי השכינה אינה יכולה לשרות צמקום של גאובה, וכמו שאלמרו חז"ל (סוטה ה) 'אין אני והוא יכולין לדור', אשר על כן דווקא צפרשתן צה מדוצר אודות השראת שכינת הקצ"ה צינינו, הולרך לצוא הפסוק הזה המפרש את מעשה הריקוע והקילוצן של חוטי הזהב, ללמדנו שאותן שמרגישים את מעלת העשירות, היו לריכים

בה"י דברות סעודה ג' פקודי תשע"א קודש ב

זדעתו לא ירצה, היינו שלא ירצה עלמנו ולא יתנשא על אחרים זכות דעתו הגדולה, ורמז לדבר שתיבות 'לא ירצה' עולים בגימטריא 'רח"ס', להורות לעשיר שהוא לריך לרחם על אחרים זולתו, כי טבע העולם הוא שהזוכה זעשירות זדעת כמו זעשירות זממון, הוא מתנשא לכל לראש, ואפילו לא זכוונה תחילה, אלא זאופן דממילא, שהרי יש לו מה שאין לאחרים, והוא שוכח שכל עושרו זא לו מידו המליאה הפתוחה והרחצה של הקצ"ה, ולא הוא עשה לעלמו את החיל הזה, והקצ"ה דורש ממנו לרחם על אחרים זולתו, ותלילה אס לא יעשה כן תסתלק השכינה מעליו, שהרי אין אני והוא יכולין לדור.

והנה איתא זרזינו אפרים על הפסוק דידן 'פחי זכב', שתיבת 'פחי' עולה בגימטריא 'ל"ח' כנגד 'ל"ח קללות זצמשנה תורה. כך סתם ולא פירש זווונתו.

ועל פי האמור ש'פחי זכב' מרמז על נפוחי הגאווה, יתכן לומר שזווונתו לומר שהנפוח מגאווה מסתכן זל"ח קללות, ומדה עוצה מרובה שהזכיר מן הגאווה, והולך זדרכי הענוה, הנה הוא יזכה להינצל מאותם זל"ח קללות, ואדרבא יתצרך זכפל כפליים.

לדוק אותם היעז הדק, ולקלן אותם לפתילים, שחלילה לא ידחקו את רגלי השכינה זגאוותם, ועל כן נכתב פסוק זה זפרשתן זדייקא.

וזהו שנאמר 'לעשות זתוך התכלת וזתוך הארגמן וזתוך תולעת השני וזתוך השש'. ולא אמר לעשות 'עם התכלת ועם הארגמן', אע"פ שזאמת חוטי הזהב לא היו עשויים זתוכס אלא איתם עמם, אך הזוונה זזה היא לרמז על זעל הגאווה שהוא לריך לזעל עלמנו כליל לפחותים ממנו, לאלו שהם רק תכלת ארגמן תולעת שני ושש, ולא זכב.

וזהו שמלניו זפרשת שקלים, שנאמר זב (שמות ל, טו) 'העשיר לא ירצה', והוא דבר פליאה מדוע שהעשיר לא ירצה, והרי הקצ"ה נתן לו את כל הממון הזה רק זכדי שיתן ממנו לדזרים מקודשים, רק הענין הוא כנ"ל, שכיון שכל קרזנות הליצור זאים למטרה זו של השראת השכינה זתוך המשכן, אשר על כן אסור שיהיה זכס שום לד של התנשאות וגאווה, אשר על כן ליותר תורה 'העשיר לא ירצה'.

וענין זה של 'העשיר לא ירצה' אין הזוונה רק כפשוטו, אלא גם כמו שאחז"ל זמסכת נדרים (דף מ"ה.) 'אין עני אלא זדעת'. ומדאין עני אלא זדעת אין עשיר אלא זדעת, שגם על"ז נאמר שהעשיר

אנו יושבים עתה צמסיבה של חתן, והנה איתח צסס החידושי הרי"ס זיע"א שיש לעשות בכל יום משצעת ימי המשתה צ' סעודות, שיחד הס י"ד סעודות, וכשמחשצין את מנין כל השצע צרכות שטשו בכל סעודה וסעודה, עולה שהס ל"ח צרכות, שהס מכוונים כנגד ל"ח קללות שצמסנה תורה.

והנה על חתן הצונה את ציתו אמרו חז"ל סוטה (מ"ז) 'האי מאן דמיבה, אפילו אחינשי ציתיה לא מיקבל, שנאמר (חצקוק ג, ה) גצר יהיר ולא ינוה, לא ינוה אפילו צנוה שלו. והחתן הצונה את ציתו לריך לזכור שאס אמנס הוא זוכה לצטל את הל"ח קללות ע"י השצע צרכות, הנה אס חלילה יתייבה, הוא יקבל שוצ את כל הל"ח קללות רח"ל, שהרי הוא כעוצל ושרן צידו.

וכאן צאתרח דמר אח"ז כ"ק מרן אדמו"ר זיע"א - מלמד שהמקום גורס, שהשפיל עלמו לפני כל אדם כאסקופה הנדרסת, ושנים רצות היה הולך לחתונות ומשמח את החתן בכל כוחו, והיה מנהגו לעשות 'קוז'אלע' ולהפך עלמו על הרלפה כאחרון הצעירים, וזכורני שפעס אחת הציה לו אחד מתנה מעיל עם 'פעלך', וזקני אדזי"ע לא רלה לקצלו, ודיצר על לבו של הנותן

שיתן זאת לצנש"ק אחד, שצוודחי יהיה לתועלת עצורו.

וכמו כן שמעתי מאלמנת הרצ אפשטיין ז"ל צצית וגן שסיפרה שצעינייה ראתה היאך אדמו"ר זיע"א מדצר אס אחד מהתמהונים שסוצצו צחולות העיר, ותוך כדי דיצור פשט את מעילו והלצישו צו, וצעלה הרצ שאל על כך את רצינו, ואמר לו צפשעות שמישהו נתן לו מלצוש כצוד זה צמתנה, שהיה זה מעיל רצני עטור צשיראין וכו', וכיון שאינו יאה ואינו נאה לו להנהיג עלמו צמלצושי כצוד שכאלו, רלה ליפטר ממנו, ועתה צראותו את פלוני זה שאין לו מעיל כלל, הצין שמן השמים נתנו לו הצדמנות מיוחדת להיפטר מן המעיל וצדרך מצוה, ונתנו לו.

נמצינו למדים מפרשתן פרשת פקודי ומפרשת שקלים, שעלינו לזכור שרק הקצ"ה הוא הנותן לנו כח לעשות חיל, וחלילה לא להתגאות על אחרים, והמתגאה על אחרים מצווה עליו לכתות עלמו ולרדדו ולקאון ממנו פתילים עד שיצטל צתוך אחרים, כמו צתרומת הזהצ שהיו לריכין ליקח את חתיכות הזהצ הגדולות והמושלמות, ולרקען ולחתכן ולערצצן צכדי לשצור את גאוותן, כך צעניני עשירות ממון וכך צעניני עשירות

בה"י דברות סעודה ג' פקודי תשע"א קודש ד

יקראנו, הוא מחמת היותו עניו מכל האדם אשר
על פני האדמה. ואם ירצה השם, כאשר נשפיל
את עלמנו ונאחז בכל כוחנו בדרכי הענוה,
נזכה לקיום הפסוק (תהלים כג, כז) 'יאכלו ענוים
וישצטו', לכל עוז ומיעב צרוחניות וצגשמיות,
אכי"ר.

בדעת, להזכר לא להתנשאות מעל אחרים דבר
הגורם להסתלקות השכינה.

וכאשר נוהגים באופן הזה אז זוכין לפרשת
'ויקרא ה' אל משה' ויקרא באל"ף זעירא,
להורות שכל הזכיה שזכה משה רבינו שהקב"ה

בה"י דברות מלוה מלכה פקודי תשע"א קודש ה

מאמר א'

תנא דבי אליהו רבה

(פרק כ"ט אות יג)

ואמנם האבן עזרא שם כתב 'נסמכה זאת הפרשה, בעבור שנחלשו ויתאבלו, לנחם הבנים להודיעם כי יבאו אל הארץ'. וכך כתב הרמב"ן שם 'ואולי היה זה עתה, לנחמם ולהבטיחם, כי היו נואשים לאמר, מי יודע מה יהיה לאורך ימים לסוף ארבעים שנה, ואם יחטאו גם הבנים, ולכן ראה הקדוש ברוך הוא לנחמם, כי בצוותו אותם במצות הארץ הבטיחם שגלוי לפניו שיבאו ויירשו אותה'. וכן כתבו עוד ראשונים.

אך מדברי אליהו הנביא שהקב"ה אמר לו לרצות את בני ישראל המתאבלים, מוכח שאין הכוונה לרצות רק את הבנים, אלא גם ובעיקר את האבות שהם היו העניים ביותר בדעתם משעה שנודע להם שהם ימותו במדבר, וא"כ תמיהתנו במקומה עומדת, איזה בשורה ואיזה ריצוי יש לאנשים אלו שנידונים למוות בשומעם מצוה זו של מנחת נסכים, ביודעם שהם לא יוכלו לקיימה לעולמי עולמים, אלא אך ורק בניהם אחריהם.

ונראה לומר בזה, אחר ההתבוננות בשים לב, שהנה כל אדם השרוי בעצבות משום כל סיבה שתהא, אם בגשמיות ואם ברוחניות, כל עיקר עצבותו מקורה ושורשה במחשבתו, שככל

'ויתאבלו העם מאד (במדבר יד, לט) – באותה שעה אמר הקב"ה למשה לך ומרצה את אותן העניים שכבר יצא לבם מעליהם, אמר משה לפניו רבש"ע במה ארצה אותם, אמר ליה הקב"ה למשה, לך ומרצה אותם בדברי תורה, שנאמר (שם טו, ב-ג) ואמרת אליהם כי תבואו אל ארץ מושבותיכם וגו', ועשיתם אשה לה' עולה או זבח' וגו'.

דברי אליהו הנביא אלו נסובים על הטא המרגלים, על אותה שעה בה התבשרו עם ישראל בבשורה הרעה הזו של 'במדבר הזה יתמו ושם ימותו' (שם יד, לה), והתאבלו מאוד כדברי הפסוק (שם לט), ועל אותה שעה אמר הקב"ה למשה שירצה אותם בדברי תורה של מצות הנסכים.

ויש להתבונן בזה, איזה ריצוי יש לאותם אנשים שנידונו למוות במדבר, כשמספרים להם אודות מצוה שלא יוכלו לקיימה לעולם.

בה"י דברות מלוה מלכה פקודי תשע"א קודש ו

וכך הוא בכל דבר ובכל ענין של צער, ובכל אדם באשר הוא, לכל אחד יש את הכוח ואת היכולת לסיים את מסכת הזכרונות מכל מאורע מצער, ולהתנער מעפר ולשוב לחיים, ואפילו בצער המתמשך מידי יום ביומו, תמיד לכל אדם באשר הוא יש את היכולת ואת הסיבות לשמות.

מערתה נוכל להבין שכשהקב"ה אמר לו למשה רבינו 'לך ומרצה אותם בדברי תורה, כוונתו היתה שכיון שדור זה הינם 'דור דעה', אשר על כן היה ביכולתם להשליט את המוח על הלב, ואפילו בשעה קשה זו שהם יודעים שהם נידונים למות, הנה כשמשה רבינו יגיע אליהם בדברי תורה מחודשים שזה עתה נתחדשו מפי הקב"ה, דברי תורה המשמחים כל לב, וכמו שנאמר (תהלים יב, ט) 'פקודי ה' ישרים משמחי לב', הנה דור דעה זה יוכלו להניח בצד את עצבותם הגדולה, ולשמוח בדברי תורה המשיבים נפש ומשמחים לב.

והנה הקב"ה חידש לעת הזאת את מצוות מנחת הנסכים בדייקא, לפי שמצווה זו מורה ביחוד על ענין השמחה, וכמו שנאמר (קהלת י, יט) 'לשחוק עושים לחם ויין ישמח חיים, וכפירוש האבן עזרא (שם) 'כל שמחה שבעולם ושחוק,

שהוא מרבה לחשוב על הדבר המעציב שאירע לו, והוא מהפך בענין שוב ושוב, כך הוא נזכר בצרתו, והוא מוסיף עצב על עצבותו, ושוקע עמוק עמוק ביגונו, ואילו היה יכול לשים מחסום למחשבותיו, היה יכול למעט את רגש העצבות הזו.

ונשבר את האוזן בדוגמא ומשל, בחור ששאל שאלה בשעת השיעור, והמגיד שיעור אמר לו שזו שאלת עם הארץ, הנה הבחור הזה בוודאי נפגע עד עמקי נשמתו, וכשהוא יושב ומהרהר בדבר, והוא נזכר היאך חבריו שמחו לאידו, והיאך אף אחד לא קם לתמכו ולסעדו, לבו נשבר לרסיסים, וככל שהוא מהרהר יותר בדבר הוא נשאב לתוך העצבות יותר ויותר, ואילו היה מצליח לשכוח מכל הענין הזה, היה יכול להתייצב על עומדו ולהמשיך בחיו, ולצאת מן העצבות ולהיכנס בשער השמחה, שהרי לכל יציר נוצר יש במה לשמוח, וכמו שאנו משבחים בכל בוקר ואומרים 'מודה אני לפניך מלך חי וקים שהחזרת בי נשמת'. וכמו שאנו מברכים בברכות השחר פוקח עורים, מלביש ערומים, מתיר אסורים, זוקף כפופים, נותן ליעף כח, אך כל זמן שאדם דש שוב ושוב באותו מאורע מצער שעבר עליו, הוא מונע בכוח את עצמו מהיכולת לשמוח בשמחת החיים התמידית.

בה"י דברות מלוה מלכה פקודי תשע"א קודש ז

כי אם בעיתות צרה ומצוקה, אשר על כן אדם שכזה שהוא אוהו במדת השמחה הגם שהוא בבחינת 'פקודי', עליו מעידה תורה שהשכינה שורה בו, וזהו 'משכן העדות' זוהי עדות על אדם זה שהשכינה שוכנת בקרבנו.

וכן גם מצינו כזאת אצל דוד המלך מלכנו משיחנו בעל סעודתא זו, דהנה דוד המלך ע"ה כבר מנעוריו סבל סבל בל ישוער ובל יתואר, כשאביו ריחקו מחברתו ומחברת שאר אחיו, שחשד בו שהוא זרע שאינו כשר, ושילחו לרעות את הצאן כאחד הריקים, ומסכת סבלו לא פסקה גם לכשהגדיל, שהיו צריכים לדון בו אם הוא ראוי לבוא בקהל מחמת יחוסו שהוא מתייחס אחר רות המואביה, והתורה אמרה (דברים כג, ד) 'לא יבא עמוני ומואבי בקהל ה'', ונחלקו חז"ל (יבמות ע"ו) אי דרשינן מואבי ולא מואבית אם לאו.

ואחר כך אחר שהציל את כלל ישראל מאותו 'גלית' שחרף מערכות ישראל, היה שאול מרדפו להרגו נפש, והיה נצרך לנוס על נפשו, והגיע עד לשפל המדרגה בהיותו אצל אכיש מלך גת והוצרך להשתמות שם ולהזיל רוקו על זקנו בכדי שלא יחשדהו המלך שהוא דוד, ועם כל זאת היה דוד מלא בשמחה תמידית,

עיקרם בלחם שעושים העושים, ויין המשמח חיי אדם'. עוד מצינו שתלה הכתוב את ענין השמחה בלחם בדייקא, וכמו שנאמר (שם ט, ז) 'לך אכול בשמחה לחמך'. ועוד מצינו ביין שנאמר בו (תהלים קד, טו) 'ויין ישמח לבב אנוש'. אשר על כן כאשר דור דעה זה ילמד את דברי התורה הללו הנסובים אודות דברים המשמחים – לחם ויין, הנה תסור עצבותם ויוכלו לשמוח ולהשכיל בדברי התורה.

ובס"ד מצינו גם בפרשתן את הענין הזה, והוא עפ"י מה שאיתא בספה"ק קדושת לוי ובעוד ספרים, שתיבת 'פקודי' (לה, כא) מתפרשת מלשון חסרון, וכמו שנאמר (במדבר לא, מט) 'ולא נפקד ממנו איש', יעוי"ש.

ולפי זה נדרוש ונאמר, שהפסוק מרמז לנו שהרוצה לבחון ולידע מי הוא זה ואיזהו האדם שזוכה להשראת השכינה, הנה האדם שהוא בבחינת 'פקודי' היינו שנחסר ממנו דבר מה, בגשמיות או ברוחניות, ואעפ"כ אינו מאבד ממידת השמחה דיליה, ואדרבא הוא עומד על עמדו ועובד את ה' מתוך שמחה, הנה הוא האיש אשר השכינה שורה עליו, שהרי כבר אמרו חז"ל (שבת ל:) 'אין שכינה שורה אלא מתוך שמחה', ומדת השמחה האמיתית אינה ניכרת

בה"י דברות מלוה מלכה פקודי תשע"א קודש ה

חזינן שדוד המלך הצליח למצוא קרן אורה בתוך כל הרעה הזו שקמה עליו מתוך ביתו, ולמצוא את הדבר הטוב ההוא שטמון עמוק עמוק בתוך כל הרוע, ועליו אמר שירה.

ועתה בחודש אדר שמרבים בו בשמחה הוא הזמן המסוגל לעורר את מדת השמחה הלזו, למצוא את הטוב שבכל דבר ולו יהיה הרע ביותר, ולשכח ולהסיח מדעתו את כל המחשבות הנוגות והמעציבות, ולשים את כל מעייניו דווקא בדבר הטוב ההוא, ולרוממו ולזמר ולשבח את השי"ת על כך.

וכמו שאמרנו שאין לך אדם שאין לו במה לשמוח, ואף אם ימצא אותו אדם שאין לו במה לשמוח, הנה התורה המשמחת תדביק בו את שמחת החיים, וכל אדם באשר הוא, חובה עליו לראות את כל הטובות הגדולות הסובבות אותו, שחלילה וחלילה לא יחטא בכפיות טובה כלפי שמיא, וכאשר יפקח את עיניו, יוכל לחזות שבאמת הוא מסובב בכל מיני טובות, ואז כשיראה את כל הטוב ההוא הסובב אותו, כבר לא יהא עצב על הדברים המעיקים על לבו.

ומשורר לה' ומודה לו ומשבחו ומפארו, וכמו שאנו רואים בתהלים באותו מזמור שהוא מדבר אודות בריחתו מפני שאול המלך וכדכתיב (נז, א) 'למנצח אל תשחת לדוד מכתם בברחו מפני שאול במערה'. ששם אמר דוד (שם ח) 'נכון לבי אלקים נכון לבי אשירה ואזמרה'.

וגם אח"כ בהיותו רדוף מפני אבשלום בנו היה מזמר, וכמו שנאמר להדיא (תהלים ג, א) 'מזמור לדוד בברחו מפני אבשלום בנו'. אפילו באותה שעה קשה שעליה אמרו חז"ל (ברכות ז:) 'קשה תרבות רעה בתוך ביתו של אדם יותר ממלחמת גוג ומגוג'. הנה אפילו בשעה זו אמר שירה, ולכאורה יש לעיין על מה יש לו לדוד לזמר בהיותו מגורש מביתו על ידי בנו עצמו ובשרו, והרי אין לך רעה גדולה מזו, וכך הקשו חז"ל שם בברכות וז"ל 'מזמור לדוד בברחו מפני אבשלום בנו, קינה לדוד מיבעי ליה, אמר רבי שמעון בן אבישלום, משל למה הדבר דומה – לאדם שיצא עליו שטר חוב, קודם שפרעו היה עצב, לאחר שפרעו שמח – אף כן דוד, כיון שאמר לו הקדוש ברוך הוא הנני מקים עליך רעה מביתך – היה עצב, אמר שמא עבד או ממזר הוא דלא חיים עלי, כיון דחזא דאבשלום הוא שמח, משום הכי אמר מזמור'.

בה"י דברות מלוה מלכה פקודי תשע"א קודש ט

חדרי הלב בשמחה הכי גדולה ועצומה, לטוב לנו כל הימים ולחיותנו כהיום הזה בטוב הנראה והנגלה תמיד, אבי"ר.

מאמר ב'

הפסוק המסיים את מגילת אסתר (י, א) 'כי מרדכי היהודי משנה למלך אחשורוש וגדול ליהודים ורצוי לרב אחיו דרש טוב לעמו ודבר שלום לכל זרעו'. מגלה טפח וטפחיים מעבודתו הגדולה והנוראה של מרדכי הצדיק, דהנה דרשו חז"ל (מגילה טז:) 'ורצוי לרוב אחיו – ולא לכל אחיו, מלמד שפירשו ממנו מקצת סנהדרין. אמר רב יוסף גדול תלמוד תורה יותר מהצלת נפשות. וכפירש"י במגילה 'לפי שנעשה קרוב למלכות והיה בטל מתלמודו'.

והנה מרדכי הצדיק בוודאי גם הוא ידע שיפרשו ממנו מקצת סנהדרין, ואעפ"כ מסר נפשו עבור כלל ישראל, ומכאן נמצינו למדים שכל אדם באשר הוא, צריך לסייע לאחרים גם במחיר זה שהוא עצמו יפסיד מכך, והסיוע לאחרים משתנה מאדם לאדם, יש לך אדם שהוא יכול לסייע ע"י שהוא קרוב למלכות הארץ, ויש לך אדם שהוא יכול לסייע ע"י שהוא קרוב למלכות השמים, וכמו שנאמר (תהלים קמה,

ומשל למה הדבר דומה, לאדם שהרויח בהגדלת הפיים סכום גדול עצום ונורא, הנה אותו אדם באותה שעה שמח בשמחה גדולה ועצומה כל כך, עד שלא יהיה איכפת לו שום דבר של עצב, וגם אם פלוני אלמוני לא האיר לו פנים, וגם אם שכנו הקרוב אליו השמיץ את שמו, וכדו' וכיוצ"ב, כל זה לא יפגום במאומה את שמחתו הגדולה, והנה דוד המלך כבר אמר (תהלים קיט, עב) 'טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף', דוד המלך שהיה לו אלפי זהב וכסף הוא ידע שתורת ה' משמחת יותר מהם, ודוד המלך הוכיח זאת בכל אותם הימים שלא היו לו אלפי זהב וכסף, והיה נרדף על צווארו שלא עזב את שמחתו הגדולה שנבעה מתוך התורה"ק.

ובאמת כך אנו צריכים לשמוח בתורה הקדושה, ואף שאין אנו מרגישים את גודל השמחה הלזו, אך אנו צריכים להאמין שהשמחה הלזו טמונה בתוך התורה, וכאשר נלמד את התורה ונשקיע בה את כל כוחנו, כך נזכה שהתורה תחזור ותשמחנו, כי באמת שורש השמחה טמון בתורה הק', ועתה בימי הפורים עליהם נאמר (אסתר ח, טז) 'ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר, ודרשו חז"ל (מגילה טז:) 'אורה זו תורה'. הוא הזמן לשאוב מלא חפניים שמחה משמחת התורה שתמלא לנו את כל

בה"י דברות מלוה מלכה פקודי תשע"א קודש י

שאינו מקיים בזכותו מצוות רבות, מקרא מגילה, מתנות לאביונים, ומשלוח מנות איש לרעהו, ובכל שנה ושנה לומדים רבבות אלפי ישראל את מסכת מגילה, ואומרים עוד ועוד שמועות מדברי מרדכי הצדיק, וללמדנו בא שככל שנזדקק לאחרים זולתנו ונעשה את הדברים לשם פעלם, וחלילה לא לצורך עצמנו, ונשמה בשמחת הזולת באמת, ונצטער בצערם באמת, שכשאנו שומעים שמועה טובה נאמר פרק תהלים להצלחת הענין, וכשנשמע חלילה שמועה של הפך הטוב נתפלל בעבורם, בכך נזכה אי"ה לבית המקדש השלישי שיבנה מתוך אהבת חינם שלום ושלום אחוה ורעות בין בני ישראל, אכי"ר

יה' קרוב ה' לכל קוראיו, וכל אברך בן תורה וכל בחור היושב בישיבה מוטלת עליו החובה להתפלל וללמוד עבור אחרים זולתו, אם בעניני רוחניות ואם בעניני גשמיות, ואפילו כשהדבר בא על חשבון עניני הפרטיים, והחיבור הזה בין בני ישראל הגדולים עם הקטנים, בין העם שבשדות לבין לומדי התורה, הוא שיביא את הגאולה העתידה.

ובואו חשבון, אותם חברי הסנהדרין שפרשו ממרדכי, מאז ועד עתה במשך ב' אלפי שנה, אין לך שום אדם שאומר שמועה מפיהם או מפי כתבם, ואילו מרדכי הצדיק מאותו מאורע ועד עתה, בכל שנה ושנה אין לך אדם מישראל

©

כל הזכויות שמורות
מכון "המאור שבתורה" שע"י מוסדות טאלנא
ע"ש ר' פסח אליעזר ז"ל ב"ר זלמן יהודה לייב ז"ל קורדיש
התהלך בתום וביושר תמך מכספו בתורה ובלומדיה
שיכתוב מקלטת, האחריות על העורכים בלבד,
הארות והערות, תרומות והנצחות ניתן לפנות
ת.ד. 50322 ירושלים טלפקס 025827541

‡ לעילוי נשמת ‡

ידיד ה' וידיד נפש כל חי, איש מסירות הנפש, הולך תמים, ופועל צדק, דובר
אמת בלבבו, לא רגל על לשונו, לא עשה לרעהו רעה, וחרפה לא נשא על
קרבו, נבזה בעיניו נמאס, ואת יראי ה' יכבד, מקושר בלוי"נ לכ"ק מרן
אדמו"ר זיע"א, ולהבדלחט"א כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א,
מקים עולה של תורה.

הרה"ח ר' אברהם יהודה זצ"ל ב"ר פסח אליעזר ז"ל

קורדיש

נשיא המכון ומייסדו
נלב"ע בח"י מנחם אב תש"ע
ת.נ.צ.ב.ה.

‡ לעילוי נשמת ‡

ידידנו הרה"ח המפואר אוצר כל כלי המדה,
אהוב למעלה ונחמד למטה, אחד יחיד ומיוחד מבני התבורה וממעתיקי
השמועה, המסור בכל לב ונפש ליבדלחט"א כ"ק מרן אדמו"ר
שליט"א, ולכל ענין שבקדושה.

ה"ה האברך הרה"ח ר' שלמה ז"ל
בן יבדלחט"א הרה"ח ר' זאב דוד שליט"א

עיידלמאן

נסתלק בשם טוב
ביום י"ד אדר פורים דפרזים תשע"ב
ת.נ.צ.ב.ה.